

[Socialministeren.]

der vilde være endnu værre, havde ført Venstres Medlemmer bastet og bundet. Naar man kender noget til det ærede Medlem af Venstre Hr. Krag, som jeg jo særlig har ført Forhandlinger med, vil man være klar over, at jeg har ingen som helst Chancer for at føre dette ærede Medlem bastet og bundet nogen som helst Steder hen, selv om mine Chancer maaske er noget større end det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers i Øjeblikket — jeg tænker ikke her paa de fysiske, men paa de politiske.

Den ærede Ordfører for de Konservative anmodede mig om at sige til Finansministeren, at man gerne vilde se ham i Udvalget. Det er jo en meget diplomatisk Form; det forekommer mig rimeligere, om Udvalgsformanden anmoder Finansministeren om at komme til Stede, men hvis der sættes særlig Pris paa, at jeg skal være Mellemand, skal der ikke være noget til Hinder derfor.

Det er ikke rigtigt, at jeg omtalte de 5 Foreninger paa en meget haanlig Maade, det kunde ikke falde mig ind, hvis de holder sig indenfor det Omraade, hvor de er sagkyndige. Men naar Dampskibsrederiforeningen beskæftiger sig med den vestjydske Skoleordning og forskellige af de andre Foreninger ved næsten hver eneste Lejlighed, naar jeg har fremsat Konventionsforslag, Forslag om Lærlingeforhold, eller hvad det i øvrigt drejer sig om, principielt og praktisk straks er gaaet skarpt imod, saa vender jeg mig imod dem, ogsaa paa en haanlig Maade, for saa taber de fuldkommen deres Indflydelse; naar de taler med bogstavelig talt altid, og man paa Forhaand er nøje klar over, hvad de vil sige, har deres Udtalelser ingen som helst Betydning og fortjener heller ikke at have det. At Regeringen benytter sig af deres Sagkundskab paa de Omraader, hvor disse Erhvervsorganisationer har den, og hvor vi alle anerkender den, har ikke noget med dette at gøre.

Endelig udtalte den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at jeg forberedte et ejendommeligt Tilbagetog med Hensyn til Socialreformen. Nej, jeg forbereder ikke noget Tilbagetog. Jeg har sagt her Gang paa Gang — men det nytter jo ikke, hvor tidt jeg siger det —, at en Understøttelseslovgivning, selv om den er bragt i Orden, saaledes som Socialreformen er det, maa bygge paa det, Samfundet kalder nogenlunde normale Forhold. Man er ikke i Stand til i Længden at opretholde et

Samfund alene gennem Understøttelser, hvad enten man er Socialdemokrat, Venstremand, Konservativ, eller hvad man er, det har jeg hævdet Gang paa Gang.

Naar man derfor spørger mig: Hvad koster Socialreformen? saa svarer jeg: Det kommer virkelig ganske an paa, hvilken Samfundstilstand man opretholder, om man har en Arbejdsløshed paa 200 000 eller en Arbejdsløshed paa 50 000. Og derfor er det afgørende ikke en Understøttelseslovgivning, men det afgørende er den økonomiske Lovgivning, der findes i Samfundet. Der er ikke heri noget Tilbagetog; det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan læse sig til, at jeg har sagt det samme Gang paa Gang.

Den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti meddelte, at de kun fremsatte Forslag, der var Udtryk for deres Ønsker. Det er jo ikke rigtigt. Jeg kan ikke antage, at det er Udtryk for det konservative Folkepartis Ønske — ja, undskyld, denne Gang var det det kommunistiske Partis Ønske, naar man fremsætter Forslag om en Vinterhjælp, der ligger i eller $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. over det Forslag, jeg fremsatte. Nej, deres Ønske gik langt videre, men de Herrer er allerede begyndt at blive saadanne Opportunister, at de lurer os andre af, hvad Regeringen kan komme frem med, og saa lægger de lidt til, hvis det er muligt — det kan de jo gøre uden Ansvar. Paa den Maade kan de pilke en Del af de Torsk, de er ude efter. Derimod kan de ikke gennemføre noget.

Dertil kommer, at der virkelig ogsaa er en saglig Forskel paa, om man er Oppositionsparti, eller man er Regeringsparti. Naar et Regeringsparti sidder saaledes i det, at det ikke har Magt til at gennemføre noget, saa fremsætter det ikke Forslag, som kun er Udtryk for dets egne Ønsker, nej, saa fremsætter man Forslag, som efter Regeringens Kendskab til de politiske Magtforhold har en vis Mulighed for at kunne gennemføres. For det er jo det, det kommer an paa for Regeringen. Ikke mindst for en socialdemokratisk Regering kommer det an paa ikke at fremsætte rene Agitationsforslag paa disse Omraader, men at fremsætte Forslag, der kan give Arbejderne saa meget, som vi overhovedet er i Stand til at skaffe dem.

I øvrigt er det ærede Medlem Hr. Munch-Petersens Taler om Tilpasning, Nedsikring og Kriseforlig o. s. v. altid rodet saadan sammen, at det er fuldkommen haabløst at diskutere med ham. Det er vel egentlig heller ikke hans Mening; det er